τοῦ Χριστοῦ κι' ἡ ἄλλη τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας!

— Τί μεγάλη μέρα!

— Δοξασμένος νἄναι ὁ Κύριος!

Μὲ τέτοιες κουβέντες ὁ κόσμος ὅλος μπῆκε στὸ χωριὸ καὶ κάθε φαμίλια πήγαινε στὸ σπίτι της. Ἡ αὐλὲς τῶν σπιτιῶν φεγγοβολοῦσαν ἀπὸ τὶς ψησταριὲς τῶν ἀρνιῶν ποὺ στριφογύριζαν ἀπάνω στὴ θράκα.

Ὅταν ὁ γεροπροεστὸς ἔφτασε στὸ σπίτι του, βρῆκε στὴν αὐλόθυρα τὴ γρηᾶ μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια νὰ περιμένη. Μόλις τὴν εἶδε ρίχτηκε ἀπάνω της νὰ τῆς τὸ πάρη.

— Τ' ἀρνὶ πρῶτα! τοῦ φωνάζει ἡ γρηά.

— Μωρὲ ἕνα ἀρνὶ μονάχα γυρεύεις, κοιτή; τῆς λέει ὁ προεστός. Ἐγὼ τέτοια μέρα σφάζω ὅλο τὸ κοπάδι καὶ καίω καὶ τὸ σπίτ' μ' ἀκόμα!

Καὶ σὰν νὰ προσβάλθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τῆς γρηᾶς, ἔκραξε ἕνα ἀγγόνι του, ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸ σπίτι:

— Ὠρὲ Κίτσιο! Κίτσιο ὠρέ!

— Ὄρσε, παπού! τοῦ ἀπολογήθηκε τὸ παιδί, παλληκάρι ὥς δεκατεσσάρων—δεκαπέντε χρονῶν.

— Νὰ πεταχτῆς, ὠρέ, στὴ στάνη καὶ νὰ ξεκόψης δεκαπέντε ὥς εἴκοσι ἀρνιὰ καλά! Γρήγορα!... Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι!...

Τὸ παιδὶ λάκκισε σὰν ἀλάφι στὴ στάνη, ἀλλὰ ὁ γεροπροεστός, θέλοντας νὰ δείξη ὅλη τὴ χαρὰ τῆς καρδιᾶς του, φώναξε τὸ διαλαλητὴ τοῦ χωριοῦ:

— Ὠωωωρὲ Νάσιο! Νάσιο ὠρεεεέ!

— Ἔφτασα, μπάρμπα, ἀπολογήθηκε μιὰ φωνὴ ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὰ σπίτια.

— Νὰ βγῆς, ὠρέ, στὴ ράχη καὶ νὰ διαλαλήσης στὸ χωριὸ πὼς ὅποιος δὲν ἔχει ἀρνὶ νἀρθῆ στὸ σπίτι μου νὰ πάρ'!...

Ἡ γρηὰ ὅμως, μ' ὅλα αὐτὰ ποὺ γίνονταν, κρατοῦσε τὸ ντουφέκι μὲ τὰ δυό της τὰ χέρια καὶ δὲν τὄδινε, πρὶν τῆς φέρουν πρῶτα τ' ἀρνιά.

— Δὲν τὸ δίνω ἀκόμα, ἔλεγε, θέλω τ' ἀρνὶ πρῶτα!

Τοῦ Νάσιου ἡ φωνὴ ξεχύθηκε σ' ὅλο τὸ χωριό, σὰν δυνατὸς βροντᾶς, κι' ὅσοι δὲν εἶχαν ἀρνὶ ἔτρεξαν στὸ σπίτι τοῦ προεστοῦ. Ἔτρεξαν ἀκόμα κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν, ὄχι γιὰ νὰ ζητήσουν κι' αὐτοί, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια τους τὸ ψηχικὸ τοῦ προεστοῦ. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ νά σου, ἔφτασε κι' ὁ Κίτσιος μ' ἕνα κοπάδι ἀρνιά.

— Τὸ καλύτερο τῆς γρηᾶς! φώναξε ὁ προεστός, καὶ στὴ στιγμὴ ὁ πιστικὸς ποὺ ἐρχόταν μαζὺ μὲ τὸν Κίτσιο ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ ἕνα λάγιο ἀρνὶ μὲ μιὰ βοῦλα ἄσπρη στὸ μέτωπο, σὰν τὸν αὐγερινό, ποὺ ἦταν μιὰ ὀργιὰ βγαλμένος ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἡ γρηὰ μὲ τόνα χέρι ἅρπαξε τ' ἀρνὶ καὶ μὲ τ' ἄλλο τρεμάμενο ἔδινε τὸ ντουφέκι στοῦ προεστοῦ τὰ χέρια, ἀπὸ φόβο μὴν ἦταν ψέμμα τὸ τάξιμο.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ γρηά, πῆραν ἀπὸ ἕνα ἀρνὶ ὅσοι δὲν εἶχαν. κι' ὁ προεστὸς παίρνοντας τὸ ντουφέκι στὸ χέρι του εἶπε στὴ γρηά:

— Γεμάτο εἶν', ὠρή;

— Γεμάτο! Ὅπως τὄχει ἀφήκει ὁ μακαρίτ'ς!

— Μωρέ, εἶν' ἀκέρηα πέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Φοβοῦμαι μὴ δὲν πάρ' φωτιὰ καὶ ντροπιαστῶ!

Σηκώνει τὸ λύκο καὶ λέει:

— Χριστὸς Ἀνέστ', ὠρ' ἀδέρφια! Χριστὸς Ἀνέστ'! Καλῶς μᾶς ἠρθ' ἡ λευτεριά!

Τὸ παληοντούφεκο βρόντηξε κι' ἐτράνταξε τὸ χωριὸ καὶ μὲ τὸ βρόντημά του σωριάστηκε κάτω κι' ὁ προεστὸς ἄψυχος!

Ρίχνονται ἀπάνω του δικοὶ καὶ ξένοι, φέρνουν ἀναμμένα δαδιά, τοῦ ρίχνουν νερό, τίποτε. Εἶχε ξεψυχήσει, τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ χαρά!....

ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ σύζυγος πολὺ νευρικός. Ἡ σύζυγος πολὺ ἀκατάστατη.

Ὁ σύζυγος ψάχνει νὰ βρῆ ἕνα μαντῆλι μέσ' στὴ ντουλάπα καὶ δὲν τὸ βρίσκει.

— Μὰ αὐτὴ ἡ ἀκαταστασία, ἀγαπητή μου, εἶνε ἀκατανόητη. Εἶνε ἀδύνατον νὰ βρῶ τὰ πράγματά μου... Φαντάσου ἔξαφνα ὅτι αὔριο πεθαίνεις καὶ χρειάζομαι τὴν ἄσπρη γραβάτα μου γιὰ νὰ πάω σ' ἕνα χορό... Ποῦ θὰ τὴ βρῶ;...

* * *

— Τί νὰ σοῦ πῶ, πεθερέ μου μου. Ἡ κόρη σου ἔχει ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα. Εἶνε γκρινιάρα, πεισματάρα, γλωσσοῦ...

— Ἔχεις δίκηο, γαμπρέ μου. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ... τὴν ξεφορτώθηκα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Τὰ ἐνθύμια τοῦ σκοτωμένου στρατιώτη. Ἡ ἑορτὴ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὰ δῶρα τῶν στρατιωτῶν του. Ἡ προσφώνησις τοῦ Ζενιλέ. Πῶς πεθαίνευν οἱ ἥρωες. Μιὰ πρόληψις. Ὁ πλαγινὸς τραυματίας συγκινεῖται. Τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Πῶς ὁ νεαρὸς λοχίας πέθανε εὐχαριστημένος κ.τ.λ.

Σὲ μιὰ μάχη τοῦ μεγάλου πολέμου, κάποιος Γάλλος στρατιώτης τραυματίστηκε σοβαρὰ καὶ μετεφέρθη στὸ πλησιέστερο χειρουργεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα προσεβλήθη ἀπὸ βρογχοπνευμονία, ποὺ τοῦ προκάλεσε δυνατὸ πυρετὸ καὶ πέθανε.

Λίγες ὧρες πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του, κάλεσε κοντά του ἕνα συνάδελφό του καὶ συμπατριώτη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, πεθαίνω εὐχαριστημένος, ἀφοῦ προσέφερα τὴ ζωή μου στὴν πατρίδα... Θέλω νὰ μὲ θάψετε μὲ τὴ στολή μου... Τὸ πιληρό μου ὅμως νὰ τὸ πάρης καὶ νὰ τὸ στείλης στὸν ἀδελφό μου γιὰ ἐνθύμιο. Ἐπίσης νὰ κόψης τὰ κουμπιὰ τοῦ μανδύα μου καὶ νὰ τὰ μοιράσης στοὺς φίλους μου. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς ἀφήσω, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε τὰ ὡραιότερα ἐνθύμια ποὺ μποροῦν νἄχουν ἀπὸ μένα...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ διοικητὴς κάποιου λόχου τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ γιόρταζε. Οἱ ἄνδρες του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολύ, ἀνέθεσαν στὸν εὐφραδέστερο ἀπ' αὐτοὺς, ἕνα φαντάρο ὀνομαζόμενο Ζενιλέ, νὰ τὸν προσφωνήση ἐκ μέρους ὅλων.

— Ὑπολοχαγέ μου, ἄρχισε νὰ λέη ὁ Ζενιλέ, δὲν ἔχουμε νὰ σᾶς προσφέρουμε ἀνθοδέσμη γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ γιορτή σας, γιατὶ ἁπλούστατα ἐδῶ γύρω δὲν ὑπάρχουν ἄνθη. Ἡ καρδιά μας ὅμως εἶνε γιὰ σᾶς... περιβόλι!...

Ὁ λοχαγὸς ἐγέλασε μὲ τὸ φιλοφρόνημα τοῦ ἔξυπνου στρατιώτου κι' εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς ἄνδρας του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔγιναν ἀρκετὲς μικροσυγκρούσεις, ἡ ὁποῖες ἀπέθησαν ὅλες ὑπὲρ τῶν Γάλλων.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὁ λοχαγὸς εἶδε τὸ Ζενιλὲ νὰ φτάνη ἀπ' τὸ γειτονικὸ δάσος, φέροντας δώδεκα Γερμανοὺς αἰχμαλώτους στὴ γραμμή.

Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ὁ λοχαγὸς ἔτρεξε νὰ ὑποδεχτῆ τὸ γενναῖο του στρατιώτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ ἄνθη σου, Ζενιλέ, δὲν εἶνε ὡραῖα. Ἐν τούτοις εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνθοδέσμη σου καὶ θὰ δεχόμουν μάλιστα πρόθυμα μιὰ τέτοια κάθε μέρα...

* * *

Ἕνας νεαρὸς Γάλλος λοχίας, τραυματισμένος βαρειά, βρισκόταν στὶς τελευταῖες στιγμές του. Μόλις ἐνόχτωσε, ἂν καὶ ἡ κατάστασίς του δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ βελτίωσι, ἔμεινε ἄγρυπνος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἂν ἡ αὐγὴ τὸν ἔβρισκε ζωντανό, ἀσφαλῶς θὰ σωζόταν.

Γι' αὐτὸ γυρνοῦσε κάθε τόσο στὴ νοσοκόμο του καὶ τὴ ρωτοῦσε τί ὥρα ἦταν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα κατελήφθη ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δύσπνοια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάση ἀκόμα τὸ θάρρος του, ρώτησε:

— Εἶνε τέσσερες ἡ ὥρα;

— Πλησιάζει, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ νοσοκόμα. Κάνε λίγο κουράγιο ἀκόμα καὶ θὰ γλυτώσης...

Ἔξαφνα ὅμως τὸ ἑτοιμοθάνατο παλληκάρι κυριεύτηκε ἀπὸ τὸ προαίσθημα τοῦ θανάτου κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Μὰ ἂν ἦταν τέσσερες, ἔπρεπε νὰ λαλήση ὁ πετεινός, εἶπε μὲ παράπονο.

Τότε ἕνας τραυματίας, ποὺ βρισκόταν στὸ διπλανὸ κρεββάτι, ἄκουσε τὰ τελευταῖα του λόγια καὶ συγκινήθηκε. Σηκώθηκε λοιπόν, φόρεσε τὸ πανταλόνι του καὶ χωρὶς νὰ προξενήση τὸν παραμικρὸ θόρυβο, βγῆκε ἔξω.

Ὕστερ' ἀπὸ τρία λεπτὰ ἀκούστηκε ἔξαφνα ἕνας πετεινός. Τὸ λάλημά του ἦταν λίγο βραχνὸ κι' ἔμοιαζε κάπως μ' ἀνθρώπινη φωνή.

Ὁ νεαρὸς λοχίας ὅμως ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισι καὶ γυρνῶντας πρὸς τὴ νοσοκόμα του τῆς εἶπε:

— Ἀκοῦτε;....

— Μὰ ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα, παιδί μου... Ἡ ὥρα εἶνε τέσσερες... Δὲν ἔχεις πειὰ κανένα φόβο...

Καὶ ὁ πληγωμένος λοχίας ξεψύχησε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.